

Bijna geen kleur

Al meer dan een maand denk ik na over een boodschap voor 2007. Telkens als ik probeer te bedenken waar het over kan gaan, schieten er allerlei gebeurtenissen door mijn hoofd. Allemaal zaken waarvan ik denk dat daar mijn tekst niet over kan gaan. De rode draad door al die flarden van gedachten is namelijk helemaal geen leuke. Maar blijkbaar is er toch iets dat, tegen wil en dank, geschreven wil worden.

Die rode draad laat zich niet zo makkelijk in woorden vatten. Het is meer een gevoel, en tegelijkertijd een helder weten over iets dat ik zie, soms heel concreet en dichtbij, soms tussen de regels door, en vaker nog gehuld in een nevel of zelfs een dikke mist.

Ik word het gewaar als een soort van door de wereld heen kijken, alsof de buitenkant van dingen, gebeurtenissen en mensen doorschijnend is waardoor zij een fractie van hun ziel kunnen tonen. Een flard van wat allemaal mogelijk is maar nog geen vorm gevonden heeft. Een beetje alsof je in het wit alle kleuren kunt zien die er in verborgen zitten.

En elke keer dat zo'n glimp zich aan mij toont ervaar ik dat als heel bijzonder. Altijd anders en altijd mooi, breekbaar, krachtig en vol liefde en spontaniteit.

Tegelijkertijd zie ik steeds vaker, en steeds dichter in mijn omgeving de andere kant. Donkere, gesloten vormen die niets onthullen van de liefdevolle kern waar zij uit voortkomen.

Daar waar de ziel heel is en alle mogelijkheden open laat, is de buitenkant soms hard en oordelend. Vaker en vaker word ik geraakt door stellige zekerheden die leiden tot het buiten sluiten van het vreemde, het complexe en het afwijzen van het eigen verlangen tot verbinding.

Natuurlijk zie ik ook prachtige open vormen die de intenties van ziel wonderschoon weerkaatsen.

Blijkbaar is er een keuze om die open binnenkant op verschillende manieren vorm te geven.

Maar het zijn die harde uitingen die me in de weg zitten, die ik niet wil beschrijven. Ik wil me er niet door laten leiden, en toch is het er steeds weer. Als ik het negeer, komt het gewoon dichterbij. Alsof ik het moet zien, moet ervaren en begrijpen. Het blijft steeds naderbij komen totdat ik het accepteer.

Hoeveel liever zou ik me alleen verhouden tot het licht. Maar zo is het niet. Het licht valt ook op die donkere kant van het leven. En ook al wil ik daar niet over schrijven, het wil toch geschreven worden.

Ik puzzel en puzzel, waarom zoveel licht en duisternis tegelijkertijd?

Ik wil maar niet accepteren waarom al die schoonheid achter die buitenkant niet gewoon kan doorbreken.

Al schrijvende word me wel iets duidelijk, ook in het donkere zwart schuilen alle kleuren. En alleen het licht kan die bevrijden. Mogelijk geldt dat ook voor die hardheid, of is het angst voor wat je niet kent; pas in het licht kan het gezien worden. Pas als iets er is, kan het veranderen, groeien, transformeren, transmuteren tot iets anders dat mooier en krachtiger is. Tot iets waarvan de binnen en de buitenkant meer overeenkomen. Niet noodzakelijkerwijs hetzelfde zijn, maar wel in lijn. Pas dan ontstaat wezenlijk ruimte om de vreemde te ontmoeten, te omarmen en samen een volgende wereld te creëren. Een werkelijkheid gebaseerd op transparantie en nuance. Een wereld waarin alle kleuren samen komen.

Daaruit begin ik te begrijpen dat we verschillende mogelijkheden hebben. Vanuit de ziel, het wit, de kleuren laten ontstaan, of aan het zwart waarin dezelfde schakeringen verborgen liggen, de kleuren te ontfutselen. Het enige dat niet meer kan is zwart of wit te mijden. Precies daarom wilde dit geschreven worden.

Godelieve Spaas

Dit jaar een bijna zwart/wit beeld, in een doorschijnende verpakking.